

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Osius præfuit Synodo Sardicensi. Inquiritur an Romani Episcopi legatione illic fungeretur. Quod probatur per consequentiam. Objicitur legationem Ecclesiæ Romanæ sileri ab Osio in subscriptionibus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

ha non ultimum locum obtinebat inter apostolicas. Quo postea exemplo magnus Athanasius, qui in sede Alexandrina successit Alexandro, cum se multis malis accusationibus circumventum videret, ac prevalere inimicorum suorum fraudes & potentiam, de causa sua certiorum in primis fecit Alexandrum Episcopum Thesalonicensem; ut docet ejusdem Alexandri epistola ad Athanasium, quae extat in secunda istius apologia. Quin & ex epistola quam idem Alexander in causa Athanasij scripsit ad Dionysium Comitem, manifestè colligimus magnam ejus auctoritatem fuisse, dum invehitur adversus calumniatores Athanasij, qui nonnulla recentè adversus eum tentaverant, nullo nobis, inquit, ejus rei indicio facti. Ipse quoque miser Euryches, tamenetsi Constantinopolitanae urbis Archimandrita, cum appellaret synodos Ecclesiarum apostolicarum post sententiam à Flaviano CP. adversus ipsum datam in Concilio Constantinopolitano, Thesalonicensem quoque appellavit, ut rectè observatum est ab illustrissimo Archiepiscopo in libro v. r. cap. v. r. istius operis.

VII. Ex his quae dicta sunt facile colligitur non constare de epistola Alexandri Episcopi Alexandrini ad quem scripta sit, videri potèrè datam esse ad Alexandrum Thesalonicensem. Nondum enim ea tempestate Byzantinam Ecclesiam regebat Alexander. Praeterea, nondum ea erat sive dignitas sive auctoritas Episcopi Byzantini ut de gravioribus causis ad eum scriberetur è longinquis provinciis, nondum videlicet dedicata Constantinopoli neque urbis regiae vocabulo decorata, unde illi initium claritudinis & adiuventum ingens, non solum ad capefendam auctoritatem apud exteras gentes, sed etiam ad invadendum imperium in provincias finitimas.

CAPVT IV.

Synopsis.

I. Osus praesuit Synodo Sardicensi. Inquiritur an Romani Episcopi legatione illic fungeretur. Quod probatur per consequentiam. Obijciunt legationem Ecclesiae Romanae sibi ab Osio in subscriptionibus hujus Concilij, quae tamen non omittitur in Archidami & Philoxeni subscriptionibus. Respondetur exemplo Flaviani Episcopi Philippensum in Macedonia, qui in subscriptione sententiae à Synodo Ephesina late adversus Nestorium nullam mentionem fecit legationis quam ab Episcopo Thesalonicensi & à Synodo Illyriana susceperat.

II. Episcopi legationis sua literas proferebant in exordio Concilij. Suo tamen tantum nomine subscribent, quod jus sententiae haberent jure proprio. Hunc ordinem tenuit Osus, Archidamus & Philoxenus, quibus nullum jus praeter legationem suppetebat, nomine Julij subscripserunt.

III. In secunda Synodo, Legati sedis Romanae non adfuerunt. Ea synodus relationem ad Romanam Ecclesiam totiusque Occidentis Synodum misit de rebus à se gestis.

IV. Cyrillus Alexandrinus vices Celestini Episcopi Romani gessit in Concilio Ephesino. Probatur ex ipsis Celestini verbis: qui non solum vicem suam Cyrillo mandavit, sed etiam locum. Probatur iterum auctoritate ipsius Concilij.

V. Obijciunt Novatores Celestinum vices suas mandasse Cyrillo ante coactam Synodum Ephesinam.

Obiectio illa exploditur auctoritate Astartum Synodi.

VI. Inquiritur an suo nomine Cyrillus, ut Episcopus Alexandria, Concilio praesuerit, an alieno. Asseritur nomine Episcopi Romani primum locum obtinuisse. In Actis Concilij Chalcedonensis scriptum est Celestinum & Cyrillum praesuisse Synodo Ephesina. Probatur etiam auctoritate Balsamonis; qui Phrygij usum, qui aetate sua Alexandrino Patriarcha competebat, à Celestino arcessit.

VII. Queritur cur tres alios Legatos Cyrillo adjunxerit Celestinus. Ita visum expedire, ob conceptas à Theodosio Imperatore suspiciones, quasi Cyrillus Nestorium insectaretur proprio odio. Differentia inter Cyrillum & ceteros Legatos.

VIII. Tres illi Legati se Romanae Ecclesiae vel sedis apostolicae Legatos vocant. Eorum confessus in Concilio, ex epistola Celestini, & ex Actis synodi. Perturbatio subscriptionum in eo Concilio fluxit ab incuria librariorum. Mandatum synodi corruptum ab iisdem. Rejcta Card. Petronij conjectura. Sententia auctoris confirmatur auctoritate Leonis I. Pape.

SYNODUM Nicenam excepit Sardicensis, à Constante & Constantio ex provinciis Occidentis & Orientis evocata, ut dissidia de fide per Arrianorum fraudes exorta componerentur, & judicium de Athanasio & aliquot aliis Orientalibus Episcopis instauraretur. Huic Concilio Osium praesuisse nemo dubitat. quod patet ex epistola Orientalium, è subscriptionibus Concilij, è Sozomeno, & ex Allocutione Concilij Chalcedonensis. Sed his iterum movetur de legatione, an ei imposita fuerit à Iulio; praesertim cum Osus primus subscripsisse reperitur non adjecta Legati mentione, deinde secundo loco Iulius per Archidamum & Philoxenum. Sed constituta legatione quam in Concilio Nicæno Osus obiit, superfluum videtur laborare de secunda in Concilio Sardicensi. Et enim dignitas illa Legati, judicio Pontificis semel collata in Osium, & ab eo in florentissimo universae Ecclesiae coetu cum summa laude obita, ab illo sine gravi injuria in alium transferri non potuit. Obtinebat namque ea tempestate aequitas illa juris, quam lege deinde firmarunt Imperatores, ut is qui dignitatis alicujus meruerit missionem, ejus obtineat insignia, & aliis omnibus in ordine & confesso praeferatur qui postea illis dignitatibus ornantur. Quare ad exemplum Synodi Nicænae tribus Legatis vices suas Romanus Episcopus commisisse censendus est, Osio Episcopo Cordubensi, & Archidamo & Philoxeno Presbyteris. Vel si quis novam legationem Osij pertinaciter rejiciat, dicendum praerogativam confessus illi competitivè ex veteri dignitate quam in Synodo Nicæna ex Silvestri delegatione obtinuerat. Neque enim aut apostolicæ sedis dignitas, vel etiam synodi generalis, patitur ut illustris

In ep. synodica: Osus dicitur esse presens in Concilio Episcopi Orient. II. qui cum Osio erant. Sozom. lib. 3. c. 11. Allocutio Concilij Chalcedonensis ad sacrosanctam de Sardicenis Episcopis & ceteris.

I. ult. de privil. ecc. qui in sacro Palat. milit. l. 2. ut dignit. ordo serv. l. xii. Co. dicit.

legatio, quæ Metropolitæ & Patriarchis præesse debebat, duobus Presbyteris sine Episcopo, qui caput esset legationis, imponeretur. Si quis opponat epistolæ synodice Concilij subscripsisse Episcopos ordine, *Osius ab Hispania, Iulius Romæ per Archidamum & Philoxenum, Protogenes Sardicæ*, unde colligi videatur solos Archidamum & Philoxenum legationis munere ornatos, respondendum mihi videtur id factum eodem consilio quo Flavianus Philippensium in Macedonia Episcopus sententiæ à Synodo Ephesina latæ adversus Nestorium subscripsit, nulla mentione facta legationis quam à Ruffo Thessalonicensi Episcopo & à synodo Illyriciana susceperat: *Flavianus Philippensium Episcopus unâ cum sancta synodo decernens subscripsit*. At qui actione prima Concilij Flavianus dicitur vices gessisse Ruffi Thessalonicensium Episcopi, qui morbo detentus, ad synodum accedere non potuerat.

II. Scilicet eum ordinem servabant patres, ut Episcopi legationis suæ literas proferrent in ipso Concilij exordio; unde constare poterat an suo tantum vel etiam alieno nomine sententiam ferrent. quod in Acta referebatur; quemadmodum superius adnotavimus ex Concilio Carthaginensi, & nunc ex Concilio Ephesino. Deinde suo tantum nomine subscribebant, minus sollicitos se de legatione imposita præstantes, quia jure proprio suffragium ferre sibi liberum esse dicebant. Hunc ordinem tenuit Osius: qui veteris legationis jure fretus, quæ fortasse renovata erat à Iulio, satis habuit nomen proprium inscribere; de cujus munere aliunde constabat. At verò Archidamus & Philoxenus Presbyteri, quibus nulla ratio suffragabatur alia, præter legationem, cur synodo interessent, Iulij nomine subscripserunt. Ceterum, quàm alienus esset Osius à minuenda sedis apostolicæ dignitate & auctoritate, inde constat manifestissimè, quòd eo referente, in hoc ipso Sardicensi Concilio de appellationibus dejectorum Episcoporum ad Episcopum Romanum ex tota Ecclesia deferendis, & de Legatis ad judicia retractanda mittendis, sancitum est, eoque subscribente patres Concilij omnia negotia ad sedem apostolicam tanquam ad caput Ecclesiarum referenda esse professi sunt. Itaque ex Osi scriptis de Osi gestis judicium feratur, & de læsa apostolicæ sedis dignitate illius acerrimus vindex nullo modo periclitabitur.

III. Cùm Synodus secunda Oecumenica, ex solis Orientis Episcopis conflata, nullis ornata fuerit Romanæ Ecclesiæ Legatis, non est quòd de eorum confesso disputemus. Relatione ad Romanam Ecclesiam totiús-

que Occidentis synodum facta, atque mutuo Orientis & Occidentis consensu, Macedonij hæresis ceteraque pravorum dogmatum pestes extinctæ sunt, & Concilium illud Oecumenici auctoritate per universam Ecclesiam celebratum est.

IV. In tertia Synodo Oecumenica seu Ephesina extat splendidissima legationis exemplum. Cyrillus Alexandrinus vices agens Celestini, tresque alij sibi adjuncti Legati à Celestino ad synodum missi, huic ornatissimo Concilio præfuerunt. Nestorius Constantinopolitanus Episcopus admissa societate quadam naturæ divinæ in Christo, personæ unitatem perfidè inficiabatur. Ea de re monitus à Cyrillo, eò prorupit audacia, ut Romanis auribus hanc blasphemiam ingereret. Disputatione tota ad Celestinum delata, ille Concilium Romanum contrahit, Nestoriumque universalis Ecclesiæ communiōne multat, nisi intra decem dies à die conventionis numerandos scripto sacrilegam novitatem condemnet. Sed quia præsentiam suam necessariam videbat Celestinus ad sententiæ executionem, ob gratiam qua Nestorius apud aulicos flagrabat, vices suas Cyrillo Alexandrino delegavit. *Et quia nostra*, inquit ille, *in tanto negotio propemodum præsentia necessaria videbatur, vicem nostram propter marina & terrena spatia ipsi sancto fratri meo Cyrillo delegavimus, ne morbus iste longitudo occasione grassetur*. Ad ipsum verò Cyrillum literis datis, non solum vicem suam illi, sed etiam locum, & sedis suæ auctoritatem mandavit: *Quamobrem nostræ sedis auctoritate adscita, nostræque vice & loco cum potestate usus, ejusmodi, non absque exquisita severitate, sententiam exequaris*. Hanc legationem Cyrillus avidè arripuit, ut majori pondere Nestorium dejiceret, & perfidiam sacrilegam ulcisceretur. Itaque synodo Ægyptiacæ Dioceseos Alexandria coacta, ex ejus sententia Nestorium per epistolam synodicam contestatur, unâ cum Synodo Romana cui Celestinus præfuit, ut juxta tempus à Pontifice definitum resipisceret. Ipsa quoque synodus Ephesina Celestinum vices suas Cyrillo commississe docuit in relatione ad Imperatores.

V. Ista quidem urunt Novatores. Sed excipiunt vices suas mandasse Cyrillo Pontificem ante coactam synodum Ephesinam. Verum illà à Theodosio indictâ, coactam quoque Romæ à Celestino alteram synodum Occidentalium Episcoporum, in qua, priore contra Nestorium confirmato decreto, alias literas ad synodum Ephesinam Celestinus dedit per Arcadium & Projectum Episcopos & Philippum Presbyterum, qui ejus præsentiam supplerent, *ἀναπαύουρας τὴν παρ-*

e. 3. Concil. Sardic.

Epist. synod. Concilij Sardic. ad Iulianum.

Vide infra cap. 20. Iulius libel. 8. & cap. 21. §. 11.

Cyillus ep. ad Romanos.

Celestinus ep. ad Cyrillum.

Ep. synod. Concilij ad Imperatorem.